

Гаврил Баламезов. Той завършил класическия отдел на гимназията в Болград и два курса от Юридическия факултет при Одеския университет. През 1876 г. се явява като доброволец в българската легия по време на войната между Турция и Сърбия. Бил е осъден на доживотно заточение в Сибир, но след десет годишен престой успява да се измъкне от там и пристига в България. Учителства в София, Пловдив и Сливен. Сред своите съвременници става известен с псевдонима "Ненаш". Според обясненията на сина Стефан Баламезов баща му прибягва до този синоним, поради желанието си да покаже, че не принадлежи към никоя партия от тога време.

Гаврил Баламезов бил личност с висока ерудиция, с пространни интереси в писателското и журналистическо поприще. „Баща ми - пише професор Стефан Баламезов - беше демократ в най-широкия, най-пълния и най-културния смисъл". За съжаление голяма част от литературното наследство на Гаврил Баламезов изгоряло по време на бомбардировките в София през 1944 г., а друга част въпреки желанието на Баламезов-син, била приет от тогавашните издателства за публикуване. В кратките бележки за своя баща Стефан Баламезов споменава и за опитите му да издири свои роднини. За тази цел Гаврил Баламезов посетил с. Г. Дервент през 1894 г., но било твърде късно и не успял да открие свои роднини.

Още при посещението ми в дома на покойния професор Ст. Баламезов вниманието ми бе привлечено от Надгробно слово за академик Стефан Баламезов, поместено в Църковен вестник, бр. 35 от 1960 г. В него прочетох:

- Покойният е роден на 9.09.1883 г. в град Кишинев /Българска Бесарабия/ Средното си образование е получил в Лозана и София. Завършил е Юридическия факултет на Софийския университет. През 1907 и 1908 г. специализира по държавно, административно и международно право в Парижкия университет. Бил е на дипломатическа служба в Париж и Петроград като секретар, легационен съветник, началник на политически отдел, а от 1921-22 г. управляващ българската легация в Прага. Хабилитиран е през май 1916 г. като частен хоноруван доцент при катедрата по конституционно право, по-късно професор, декан на Юридическия факултет - 1926/27 г. и ректор през учебните 1929/30 г. и 1944/45 г. От 1950 до 1960 г. е хоноруван професор при Духовна академия "Св. Климент Охридски" в София по Конституция на НРБ". По нататък се посочват главните му трудове. Сред тях се откроява трудът му "Учението за разделение на властите и неговото приложение в модерната държава".

Проф. Ст. Баламезов сътрудничи на списанията "Юридическа мисъл" - /1919-1934 г./, "Отец Паисий" /1928-1943 г./, "Научен преглед" /1929-1935/ и др. Основните му трудове са:

"Министрите, тяхната роля и тяхната власт в парламентарната монархия" - 1914 г.; "Парламентарното управление в Славянските страни. Преглед на политическите институти и на техните особености в България, Югославия, Чехословашко и Полша" - 1926 г.; "Сравнително и българско конституционно право" в две части - 1935/1936 г.; Преработено издание под заглавие "Конституционно право" в три части /1942-